

Endrei István Katonai Egyenruhában

Ez a férjem, közvetlenül az esküvőnk előtt, amikor behívták tényleges katonai szolgálatra. Budapesten készült a kép, 1940. április nyolcadikán. Azt írta nekem rá, hogy 'Szeretettel Pista'. A férjem, Endrei István Budapesten született 1914-ben, de Debrecenben élt a szüleivel. Zsidó származású volt, de római katolikusnak nevelték. Az édesapja Edelsteinből magyarosította a nevét, a férjem már Endrei volt. A férjem édesapja az első világháborúban meghalt. Az anyósom másodszor is férjhez ment, és a második férjével végig Debrecenben maradt. A mi esküvőnk után egyszer voltam ott náluk. A férjem elég hamar feljött Debrecenből Budapestre, ahol az egyik

nagybátyja istápolta. A nagybácsinak Földes volt a vezetékneve, a felesége, Etel volt a férjem apjának a húga. A férjemet ő a feleségével örökbe akarta fogadni, de a szülei nem hagyták. Úgy kezelték, mint a saját gyereküket. Volt egy beteg gyerekük, de az intézetben volt. Nagyon szerették a férjemet. Nagyon sokat törődtek vele. Őket a Dunába lőtték. A férjem hivatásos magvizsgáló volt a tőzsdén. Ez azt jelentette, hogy akik a tőzsdére hoztak eladni búzát vagy valamilyen terményt, azoknak a zsákban levő terményét megvizsgálta. A zsákba bedugtak egy hosszú csövet, aminek a vége üreges volt, és belehullott a magból egy mennyiség, és a cső felső részén volt egy lyuk, és ő megvizsgálta ezt a magot, hogy milyen minőségű. Megállapította, hogy a termény első osztályú, másodosztályú stb., hogy mennyit lehet érte adni. A nagybátyja intézte el neki ezt a szaktanfolyamot, mert ő is a tőzsdén dolgozott. Ez a nagybácsi csípőficamos volt, nehezen tudott járni, de mindennap járt a tőzsdére. A Batthyány örökmécsesre nyílt a lakásuk ablaka, ott lakott. A tőzsde meg a Szabadság téren volt, ott ahol most a tévészékház van. Az volt a tőzsdepalota. 1941-ben mentem férjhez. Csak polgári esküvőm volt, mert a férjem római katolikus volt és én zsidó. Reverzálist kötöttünk, hogy a születendő gyerek zsidó lesz. Így volt hajlandó anyám beleegyezni az esküvőbe. Rettentően el volt keseredve, mert a Dohány templomban szeretett volna nagy esküvőt, és ez nem lehetett. Amikor férjhez mentem, akkor kerültem a Károly körútra, és itt élek most is. A férjemet közvetlenül az esküvőnk után behívták katonai szolgálatra. Be kellett neki vonulnia Gödöllőre. Kadét volt, de ott átöltöztették őt, és Gödöllőről vitték el. Még 1942. április végén találkozott vele egy unokatestvérem, kisegítette őt fehérneművel, és azóta nem tudunk róla semmit. 1943-ból van a Vöröskereszt által kiadott értesitésem, hogy eltűnt. Utána kaptam meg a halotti bizonyítványt. Zsitomirban, Oroszországban [Ukrajnában] halt meg. Nem volt gyerekünk, mert nem éltünk egy évet sem együtt.